

תת"ע 5543/05/22 - מדינת ישראל נגד מיכל הולצמן

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 5543-05-22 מדינת ישראל נ' הולצמן
תיק חיצוני: 10157682906

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מיכל הולצמן

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה של הנאשמת.

הנאשמת טוענת כי לא הוזמנה לדיון וכי היא כופרת בביצוע העבירה. לדבריה לא עשתה שימוש בטלפון, אלא רק קיבעה ושמה אותו במתקן.

המשיבה מתנגדת לבקשה.

דין הבקשה להידחות.

דבר הדואר נשלח לכתובתה הרשומה של הנאשמת (אותה כתובת המצוינת גם בבקשתה לביטול פסק הדין), וחזר בציון "לא נדרש"; כשעליו מצוינים שמו של עובד הדואר, חתימתו ותאריך המסירה. די באמור לעיל כדי לבסס את חזקת המסירה וטענות בעלמא, אינן מספיקות על מנת לסתור אותה.

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)).

גם בטענתה של הנאשמת כי היא כופרת בביצוע העבירה אין כדי לסייע לה. נהפוך הוא, דבריה כי שמה את הטלפון במתקן וקיבעה אותו (קרי החזיקה אותו בידה), משמעותם הודיה בעבירה המיוחסת לה, שכן דין אחיזה כדין שימוש. ברע"פ 10020/16 ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל (24.4.2018), הבהיר כב' הש' מינץ:

"בענייננו, נוסח התקנה ברור ביותר ולפיו, בעת שהרכב בתנועה, הנוהג בו "לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם". המדובר בשני איסורים נפרדים ועצמאיים, כאשר לצד כל פעולה אסורה (אחיזה ושימוש) מופיע מושא האיסור (הטלפון). שני האיסורים אינם שלובים זה בזה ואינם מותנים זה בקיומו של זה, היינו - קיים איסור לאחוז בטלפון אף מבלי להשתמש בו (וראו גם: ע"א 2920/90 קופת חולים של ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל נ' מדינת ישראל, פ"ד מז (1) 397, 409 (1993))."

כן ר' עפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נ' מדינת ישראל (28.6.16), עפ"ת 27860-03-20 לירון בנימין נ' מדינת ישראל (13.5.20), עפ"ת 59264-12-19 בן וולפה נ' מדינת ישראל (11.2.20), ועוד.

סוף דבר, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע.

ניתנה היום, ב' אלול תשפ"ב, 29 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.